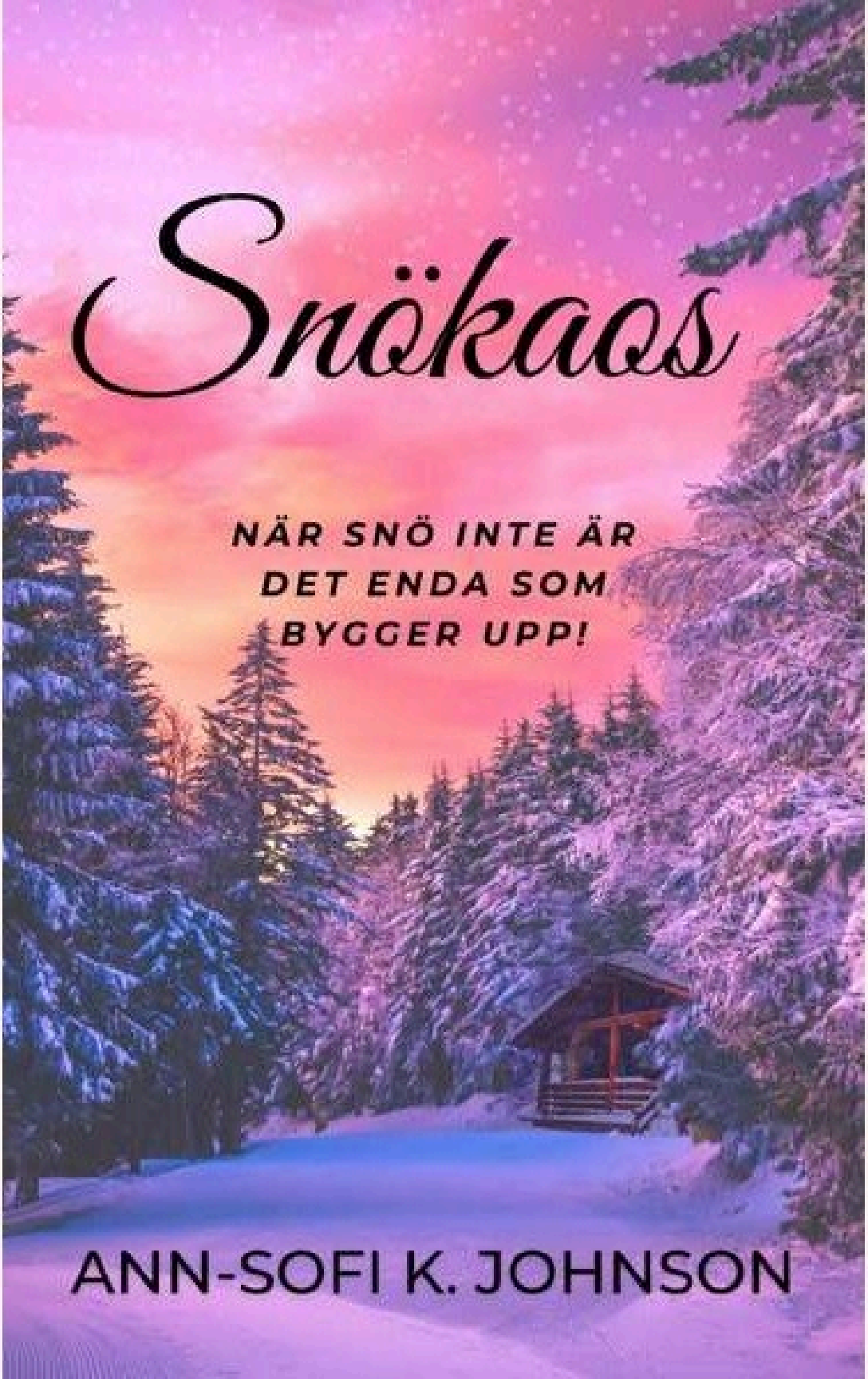

Snökaos
NÄR SNÖ INTE ÄR DET ENDA SOM BYGGER UPP!
ANN-SOFI K. JOHNSON

Snökaos

När Snö Inte Är Det Enda Som Bygger Upp!

Ann-Sofi K. Johnson

FikaTimeBooks.com

Kapitel 1

Copyright © 2026 Ann-Sofi K. Johnson
Alla rättigheter förbehållna.
Utgiven av FikaTimeBooks.com
Den här filen innehåller kapitel 1, oförändrat från den utgivna boken.

1

BEGYNNELSEN

Ljudet av en dörr som öppnas fyllde Paige med ångest. Inget gott kom någonsin från att *den* dörren öppnades. Paige mosade kvittot hon höll i handen och drog en lugnande andetag. *'Jesus, jag är inte säker på hur mycket mer av detta jag kan ta. Jag behöver verkligen din hjälp!'* tänkte hon och kastade det hopknycklade kvittot mot papperskorgen, men missade. Med en suck böjde hon sig ner för att plocka upp det, samt utnyttja tillfället att kanske undvika den ohövliga föreståndarens blick.

"Se upp!" tjöt den nya tjejen när hon välte en hög vas som stod i hörnet av receptionsdisken och satte igång en dominoeffekt.

Det här var inte första gången hennes klumpighet hade vält något, men den här gången böjde sig Paige ner för att plocka upp kvittot som hade missat papperskorgen och hon hann inte flytta sig innan vattnet forsade ner över henne.

Med en flämtning reste sig Paige snabbt upp och såg hur den nya tjejen försökte fånga den tippade vasen men istället slog in den i glasen som var staplade framför henne. Ljudet av glas som krossades fyllde den annars tysta lobbyn och påkallade uppmärksamheten från den stränga föreståndaren som råkade gå förbi i just det ögonblicket.

"Paige!" morrade föreståndaren och stirrade på henne med en blick som skulle göra även den mest självsäkra person orolig, "mitt kontor, på momangen!"

"Okay," sa Paige och nickade. Hon kunde känna vattnet droppa

ner längs ryggraden och var inte säker på om känslan enbart var vattnet eller om det också var en fysisk och känslomässig reaktion på att bli inkallad till föreståndarens kontor för tredje gången den här veckan.

Hon kände sig som en våt hund. Att stå på föreståndarens kontor och bli utskälld för något hon inte ens hade gjort. Men att rätta chefen var helt enkelt inget man gjorde, om man nu inte ville att tillrättavisningen skulle bli ännu värre. Något som Paige hade lärt sig den hårda vägen.

Som tur var gillade ägaren Paige och även om föreståndaren hade försökt få henne avskedad vid flera tillfällen hade ägaren hållit henne säker så här långt. Paige visste att även om föreståndaren skulle berätta för ägaren om hur hon ställde till med en stor scen i lobbyn och förstörde dyrbar företagsegendom, skulle ägaren alltid be att få höra Paiges version av historien innan han fattade ett beslut.

Paige hade tagit som vana att be i tungor när hon var i närheten av föreståndaren, eftersom det var det enda sättet hon kunde hindra sig från att påpeka föreståndarens lögner, missriktade ilska och skuldbeläggande beteende.

Den enda anledningen till att föreståndaren fortfarande var kvar var att hon var ägarens svägerska och hade lyckats få honom att gå med på att skriva på ett kontrakt med henne som föreståndare, fram till den dag hon gick i pension. Hon hade uppenbarligen manipulerat sig till tjänsten från början, men ingen i deras familj hade någonsin vågat stå upp mot henne.

Paige älskade verkligen sitt jobb och tyckte om att lära upp de nya medarbetarna, när föreståndaren var någon annanstans.

Tyvärr hade ryktet om den oförskämda föreståndaren spridit sig och nu verkade det som om kvaliteten på de som sökte jobb där var under all kritik. Därav den nuvarande nya tjejen.

Föreståndaren anklagade Paige för deras brist på professionalism, trots att föreståndaren var den som hade anställt dem från första början.

Föreståndarens beteende hade eskalerat under de senaste åren och Paige hade tillslut nått sin gräns. Hon fick inte tillräckligt betalt för att behöva stå ut med föreståndarens attityd längre. Hon hade gjort ett bra jobb men fick ingen uppskattning för det. Hon hade fått nog!

När hon stod där, droppande våt, och lyssnade på föreståndaren som kallade henne inkompetent och slarvig, *"det skulle vara bättre att anställa en luffare än att ha dig arbetande här. Jag förstår inte varför Rick inte bara låter mig sparka dig!"* Paige kunde inte ta det längre.

"Om du verkligen vill ha bort mig så mycket så slutar jag! Se hur bra du kommer att klara dig utan att jag ständigt städar upp efter din röra. Ja, *din* röra. Du vet ingenting om att vara chef, och än mindre om att vara en anständig person!" sa Paige med en stram röst.

Föreståndaren flämtade ljudligt åt Paiges utbrott. "UT!" skrek hon, "FÖRSVINN, FÖRSVINN, FÖRSVINN! Ingen talar till mig på det sättet! Jag är din chef! Nu kommer Rick säkert att låta mig sparka dig! Du lyckades verkligen den här gången!"

"Wow, du hör verkligen ingen annan än dig själv, eller hur?! Jag sa att jag säger upp mig! Du är officiellt inte längre min chef. Rick kan säga vad han vill, men jag bryr mig inte. Jag slutar!" sa Paige strängt.

Föreståndaren skakade av ilska och förolämpning. Ingen hade någonsin pratat med henne på det sättet. Hon fick alltid sin vilja igenom så småningom, men det här var inte rätt sätt! Paige kunde inte sluta, det var fusk. Paige försökte snuva henne på tillfredsställelsen att se henne få sparken. Men innan hon hade tid att tänka ut en reträtt, smällde dörren till hennes kontor igen och Paige stormade ut därifrån.

'Aldrig mer!' tänkte Paige när hon slet av sig de blöta arbetskläderna och tog på sig sina egna torra kläder istället. Hon brydde sig inte ens om att hon fortfarande var drypande våt. Hon ville komma därifrån så fort som möjligt. *'Aldrig mer! Gud, jag kommer aldrig mer att utsätta mig för en sådan mobbare, oavsett anledning. Jag kommer aldrig låta någon tala till mig med sådan nedlåtenhet igen!'* Men eftersom hon kände sig själv var hon inte säker på hur sant det skulle vara i praktiken. Hon hoppade in i sin bil och körde tills hon hittade en ödslig plats där hon kunde svänga av och stanna eftersom tårarna som fyllde hennes ögon gjorde det farligt att fortsätta köra.

Helt plötsligt fann sig Paige omgiven av mörker. Förvirrad försökte hon resa sig upp men något hindrade henne från att röra sig. *'Ett säkerhetsbälte och ratten,'* tänkte hon när hon insåg att hon var i sin bil.

Hon försökte komma ihåg var hon befann sig och varför hon vaknade upp i sin bil i fullständigt mörker när kom allt tillbaka. Hon hade sagt upp sig från sitt jobb! Hon kände skuld över hur hon hade valt att bete sig, till och med mot den elaka kvinnan som hade mobbat alla där i flera år. Paige var inte sådan. Hon höjde inte rösten, hon skällde inte ut folk i ilska och hon slutade definitivt inte sitt jobb! *Hon hade sagt upp sig!?!* Vad skulle hon göra nu? Föreståndaren skulle säkert inte ge henne en bra referens, och hon behövde ett jobb eftersom hennes bästa vän nyligen hade förlovat sig och det skulle medföra utgifter eftersom Paige hade rollen som hederstärna. Det var inte officiellt än, men Hailey hade inte kunnat hålla tyst om det så fort hon visste att hon skulle gifta sig.

Hon hade kommit springande in i Paiges rum med ett tjut och handen utsträckt för att visa den vackra förlovningsringen som Michael redan hade visat Paige, då han ville vara säker på att Hailey skulle tycka om den. Det var ett vackert band i vitt guld med en 1 karat moissanitsten omgiven av tre små stenar på varje sida. Den hade sett underbar ut i asken, men när Paige såg den på Haileys finger började tårarna rinna. Då utbrast Hailey, "Du måste vara min hederstärna! Jag menar inte, *måste*, men snälla, snälla, snälla. Jag skulle inte vara här om det inte vore för dig, och du är så bra på allt det där med att organisera och planera."

Paige gav henne en skämtsam bläng innan hon svarade med, "JA! Självklart vill jag att vara det! Jag älskar dig och jag älskar dig med Michael. Han är en sådan fantastisk man! Du vet, han har satt ribban riktigt högt och normala män duger inte för mig längre. Jag vill också ha någon av hans kaliber!"

"Åh, jag är säker på att du kommer att träffa någon snart! Kanske på mitt bröllop? Jag känner några riktigt bra killar, och Michael har några riktigt coola vänner som kan vara av intresse för dig." Hailey blinkade retsamt med ena ögat.

"Ha ha. Jag tror att jag kommer att vara lite upptagen med att hjälpa dig med bröllopssaker för att ha tid att titta på killar, och dessutom så har min erfarenhet med män jag har träffat på bröllop varit ganska hemskt."

"Det är annorlunda! Den här gången bestämmer vi vilka vi bjuder in, och vi ska inte ha några grisar på vårt bröllop!"

"Hörru, det är en förolämpning mot grisar," skämtade Paige. Hon tittade på ringen och ändrade ton, "Jag är så glad för din skull,

Hailey. Grattis!"

"Åh, nej!" utbrast Hailey.

"Vad är det?" frågade Paige förbryllat.

"Jag ville ju fråga alla i brudföljet med de där brudtärnelådorna som alla gör nuförtiden. Men nu har jag ju redan frågat dig!" Hon putade med underläppen och tittade ner i golvet.

"Du kan fortfarande fråga mig på det sättet officiellt. Det är som när Michael frågade dig om du kunde tänka dig att gifta dig med honom, så du visste att det skulle komma, men det var inte officiellt förrän nu."

"Ja, du har rätt! Tack för det! Tack för att du alltid vill mitt bästa! Jag älskar dig!" Hon slängde armarna om Paige.

"Åh, tack så mycket. Jag älskar dig också, Hailey."

Att tänka på Hailey gav Paige bitterljuva känslor. Hon var verkligen glad över att Hailey skulle gifta sig men ledsen över att deras förhållande skulle förändras för alltid.

De hade varit rumskamrater sen universitetet och alltid bara varit en dörr bort när någon av dem behövde prata. Även när hon hade börjat dejta Michael och hon var ute på dejter på kvällarna hade Paige alltid vetat att Hailey skulle vara hemma senast kl. 23.00. Men allt detta var på väg att förändras. Om några månader skulle hon inte längre mötas av Haileys glada morgonrutin. Hon skulle behöva hitta en ny rumskamrat för att täcka kostnaden för lägenheten eller hitta något mindre. Hon behövde hitta ett nytt jobb *snabbt*.

Paige bestämde sig för att dra nytta av den snart förgångna tiden som rumskompis med Hailey genom att åka hem. Det skulle vara så skönt att ha en lugn kväll, kanske vräka i sig lite glass och titta på TV, men mest bara prata om sin hemska vecka med sin bästa vän.

'Grannarna måste ha fest,' tänkte Paige när hon försiktigt körde in på sin uppfart och undvek den felparkerade gula VW Golf som delvis täckte hennes infart. Hon tittade sig i spegeln och insåg i vilket skick hon var. Tårarna hon hade fällt efter att ha sagt upp sig hade sköljt bort det lilla smink som vattnet inte redan hade tvättat bort från hennes ögon, så nu var det bara strimmor av mascara kvar på hennes ansikte. Inte riktigt det första intryck hon ville ge Hailey, även om det skulle vara korrekt, så hon bestämde sig för att snygga

till sig lite innan hon begav sig till deras lägenhet på övre våningen.

* * *

Paiges andetag fastnade i halsen när hon såg högen med skor precis innanför dörren. Hon hörde ett tjut som betydde att Hailey hade sett henne. Paige vände långsamt blicken i ljudets riktning och där såg hon Hailey som snabbt var på väg mot henne med ett stort leende på läpparna.

"Jag är så glad att du äntligen är här! Jag försökte sms:a dig men jag antar att du var upptagen på jobbet. Kom, låt mig presentera dig för alla." Haileys röst var hög och snabb när hon talade. Hela hon strålade. Hon hade en vit utsvängd kjol med svarta prickar och en vit blus instoppad i den, och hennes blonda vågiga hår var nersläppt och fäst löst bakom öronen som hon så ofta hade det.

Paige kunde inte låta bli att påverkas av hennes glädje och gav henne ett leende som svar. Det här var inte rätt tillfälle att gå in på vad som hade hänt under dagen.

Så fort Paige hade tagit av sig skorna tog Hailey tag i hennes arm och började dra in henne i rummet.

"Hej alla, det här är min bästa vän och rumskompis, Paige!" sa Hailey upphetsat. "Paige, det här är Michael, min fästman!"

Naturligtvis kände Paige redan Michael, men Hailey tog varje tillfälle hon kunde för att presentera honom som sin fästman. Paige fnissade och nickade åt honom.

"Det här är Joe och Vanessa, som du redan känner." Hon gjorde en svepande rörelse över den reserverade blonda killen som satt bredvid Michael och tjejen som satt bredvid honom med riktigt tajta byxor, ett löst linne med spagettiband och vilt lockigt mörkt hår.

Bredvid dem satt en kille med ett utmejslat ansikte och bröstkorg, perfekt framhävd under den tunna blåa långärmade tröjan. Paige hade alltid varit förvirrad över varför alla verkade tro att det skulle ses som attraktivt att ha så många muskler, det fick henne bara att känna sig obekväm. Som om hon tittade på något photoshoppat men i verkliga livet. "Bredvid dem har du Hunter. Du har nog träffat honom tidigare. Han gillar extremsport och snowboardåkning. Vi kanske till och med får se honom på TV snart…"

Hailey fortsatte att prata, men Paige lyssnade inte längre. Hennes ögon hade vandrat vidare till nästa kille i soffan och Haileys ord upplöstes till bakgrundsljud. Deras ögon var låsta. Hon var tvungen att tvinga sig själv att fortsätta andas. Hon hann tänka att hennes ansiktsuttryck nog var ganska likt hans, innan hon drogs tillbaka till verkligheten av Haileys hand på hennes axel.

Paige gav ifrån sig ett nervöst skratt när hon vände blicken mot Hailey, osäker på vad som pågick, men Hailey verkade inte ha märkt det märkliga utbytet som just hade ägt rum.

"Paige, jag är så glad att äntligen få presentera dig för en av de viktigaste personerna i mitt liv. Det här är Jake, min bror!" Hailey tecknade mot den sista killen i rummet, med mörkt rakt hår som föll ner i hans ögon, som fortfarande hade den förvirrade blicken i dem, och det ovårdade skägget som framhävde hans lätt öppnade mun i form av ett O. "Jake, vad är det med dig?" frågade Hailey, förvirrad av ansiktsuttrycket som hon först nu lade märke till i hans ansikte.

"Åh, öh, är det där Paige? Jag väntade mig inte dig. Jag menar, du är inte vad jag förväntade mig." Jake snubblade över sina ord när han talade.

"Vad hade du förväntat dig? En supermodell?" skrockade den sista tjejen, som ännu inte introducerats.

"Va? Nej, jag menar—" Jake suckade.

Paige kunde se kugghjulen snurra runt i Jakes huvud medan han försökte begripa hur Paige kunde stå framför honom efter så lång tid.

"Jag menar bara att jag har hört mycket om Haileys bästa vän Paige, men tydligen har jag aldrig sett en bild på henne, för bilden i mitt huvud var av en blondin, och Paige är helt klart en brunett." Han tittade direkt på den sista tjejen nu och talade självsäkert.

"Laurel, Paige. Paige, Laurel. Min bästa vän från gymnasiet," sa Hailey stelt. "Vi lekte 2 sanningar och en lögn innan du kom hit Paige, vill du vara med?" frågade Hailey. Hon försökte återgå till sitt vanliga sprudlande jag, trots den obekväma spänningen som fortfarande hängde kvar i luften.

"Åh, visst. Jag måste bara lägga undan mina saker och äta något," sa Paige och ursäktade sig. Hon gick ut ur rummet och kämpade mot lusten att vända sig om för att titta på honom en gång till.

Efter att ha hört så mycket om Haileys bror under åren var det ofattbart att hon aldrig hade kunnat lägga ihop bitarna. Det hade

uppenbarligen inte han heller. Hon släppte sina saker på golvet medan hon sjönk ner på sängen. Hon slängde sig baklänges och täckte ansiktet med en kudde och gav ifrån sig ett tyst skrik. *Den här dagen hade redan varit vansinnig, och nu detta? Vad mer var på väg att hända, en invasion av utomjordingar?* När hon hörde sin mage knorra satte hon sig upp igen och bestämde sig för att gå till köket innan hon anslöt sig till de andra.

När Paige gick genom korridoren fylldes hon av lusten att kika ut för att få se honom igen. Hon hörde skratt och insåg att alla var uppslukade av leken och förmodligen inte ens skulle lägga märke till henne. Hon hade fel! Så fort hennes ögon kikade runt hörnet var de fångade i hans. Hon blev så överraskad att det tog flera sekunder innan hon kunde slita sig loss och fly in i köket.

"Jag ska hämta påfyllning. Är det någon annan som vill ha något?" hörde Paige Jakes röst säga innan köksdörren stängdes bakom henne. Paniken steg inom henne. Hon såg sig frenetiskt omkring, men hon visste att det inte fanns något annat sätt att fly från köket än den väg hon just hade kommit från. Att ta två djupa andetag och se till att hon hade ryggen mot dörren var det bästa sättet hon kunde tänka sig att hantera situationen i det ögonblicket.

Paige hörde hur dörren bakom henne öppnades och sedan stängdes igen. Hon vände sig långsamt om och där stod han, lutad mot köksbänken med tre glas i händerna.

"Hej," sa han.

"Hej," svarade hon.

Då ingen av dem hade sagt något på några sekunder bestämde sig Paige för att säga något, vad som helst. "Så du är Haileys bror?"

"Du!" sa Jake förbryllat, "hur kan DU vara här? Hur känner du min syster? Är du en stalker eller något?"

"Vänta, va? Självklart är jag inte det! Vi träffades på college, och vi tilldelades samma sovsal. Om något är Hailey stalkern för att jag var där först!" sa Paige i försvar.

"Förlåt, du har rätt. Jag förväntade mig bara inte att se dig här! Eller någonsin igen, för den delen. Jag menade inte att kalla dig en stalker. Kan du förlåta mig? Jag är bara så förvirrad."

"Okej, ja, jag är också förvirrad. Hur kan vi ha känt Hailey så länge och aldrig ha träffat varandra? Jag har till och med tillbringat semestern med dina föräldrar vid några olika tillfällen."

"Ah, ja, jag gillar inte riktigt att spendera för mycket tid med

dem. De försöker hela tiden styra mitt kärleksliv. De vill hela tiden presentera mig för någon ny."

"Åh, det låter inte så kul. Har du bett dem att sluta?"

"Eh, nej. Jag antar att jag inte har det." Jake såg konfunderad ut när han tänkte på vad hon just hade föreslagit och hur dum han kände sig för att han inte hade kommit på att göra en så enkel sak på egen hand. Alla dessa historier där Haileys BFF hade pratat förstånd med henne, att det hade varit ord som Paige hade sagt, kändes så självklart när han visste att det hade kommit från tjejen framför honom, tjejen från den tiden. Naturligtvis var de bästa vänner.

Han var glad att veta att hon var samma person som han hade föreställt sig så många gånger. Även om tanken på att hon kunde ha varit en ängel hade slagit honom vid några tillfällen, var han glad att få reda på att hon faktiskt var en människa.

"Vill du ha något att dricka? Jag ska redan fylla på dessa," sa Jake och pekade på glasen som han hade tagit med sig.

"Visst," sa Paige med munnen full av pizza. Med allt som hade hänt den dagen behövde hon något som höll henne uppe. Hon hade inte ätit sedan frukosten och kände sig vrålhungrig.

Efter det första obekväma mötet var Paige glad att Jake hade överraskat henne i köket, för nu kände hon sig mycket bättre och mer bekväm i närheten av honom.

De lekte några lekar tillsammans med de andra innan Hailey drog efter andan.

"Vad är det, älskling?" frågade Michael förvirrat.

"Michael, följ med mig, resten av er stannar där ni är! Vi är strax tillbaka." Hon reste sig upp och drog med sig Michael ut ur rummet.

"Vad handlade det där om?" frågade Vanessa.

"Åh, hon insåg förmodligen att de inte har kysst på alltför länge men ville inte göra det framför alla oss," föreslog Laurel med ett flin.

"Nä, varför skulle vi inte få flytta på oss om hon bara ville kyssa honom?" frågade Hunter skeptiskt.

"Jag tror att det är bäst att vänta tills de är tillbaka så kommer det förmodligen att förklaras," föreslog Paige.

Laurel himlade med ögonen åt Paiges ord.

Hailey kom ut med ett stort leende på läpparna och tre svarta lådor i famnen, följd av Michael med tre vita större lådor i sin famn.

Laurel skrek till. "Är det där tärnelådor?" Hon ställde sig upp och sträckte upp armarna för att se om någon av dem var till henne.

Hailey skrattade. "Tja, vem vet, jag antar att du måste öppna en för att få reda på det."

De ställde lådorna på golvet bakom alla och bytte högar.

"Jake," sa Michael, "den här är till dig."

"Åh, vänligen vänta tills alla lådor har delats ut innan ni öppnar dem," instruerade Hailey innan hon ropade upp Vanessas namn.

"Kan vi öppna dem nu?" frågade Laurel när hon fick den sista av lådorna.

"Ja, varsågod," sa Michael.

Paige öppnade sin låda och trots att hon såg alla de små prylarna inuti gick hon direkt på kortet.

Paige, den bästa vän någon kan någonsin ha. Du har alltid funnits där för mig, och jag vet att du alltid kommer att vara det. Du förtjänar den högsta äran. Vill du att stå vid min sida, på den här viktigaste dagen i mitt liv, som du har stått vid min sida vid alla tidigare tillfällen sedan vi först träffades?
Vill du vara min hederstärna?

Paige tittade upp på Hailey, medan tårar fyllde hennes ögon och ett leende täckte hennes ansikte, hon nickade och viskade, "JA, tack."

Laurel hade varit alltför upptagen med de små gåvorna och kom äntligen fram till kortet medan Hailey och Paige kramades.

Laurel, vi har känt varandra så länge jag kan minnas. Vi var oskiljaktiga på gymnasiet och föreställde oss ofta våra framtida bröllop. Nu är mitt på väg att ske på riktigt och jag kan inte föreställa mig min bröllopsdag utan dig.
Vill du vara min brudtärna?

"JA! Självklart kommer jag att vara det, vi har så mycket att

planera. Jag minns allt vi pratade om förr i tiden, det kommer att bli en så fantastisk dag!" sa Laurel upphetsat, medan hon klättrade över möblerna för att komma fram till Hailey och ge henne en stor kram. Paige hade knappt tid att flytta på sig och var nära på att falla till golvet, när Jake räddade henne genom att sträcka ut en arm för att stödja henne medan han kramade Michael efter att ha blivit ombedd att vara hedersmarskalk.

"Är du okej?" frågade han och lät sin hand stanna kvar på hennes rygg lite längre än nödvändigt.

"Ja, tack," sa Paige och satte sig ner igen. *Vad handlade den där handen om?* Hon sneglade på honom, men han var upptagen med att prata med killarna igen.

Det hördes en hög snyftning och Paige vände på huvudet och frågade, "Vanessa, vad står på?"

"Jag trodde aldrig att någon skulle be mig att vara brudtärna. Jag känner mig så hedrad och älskad. Hailey, tack för att du tänkte på mig! Ja, jag skulle älska att vara med dig på din bröllopsdag!" sa Vanessa genom fler snyftningar.

Hailey drog sig loss från Laurel och gick över och höll om Vanessa medan Paige hämtade några servetter och räckte dem till henne.

* * *

Paige och Hailey anslöt sig till de andra utanför huset för att säga hejdå. När alla äntligen hade åkt vände sig Hailey mot Paige med en allvarlig blick. "Berätta nu vad det är som händer med dig."

Paige bröt ihop där på gatan. Hon hade inte trott att Hailey skulle märka något eftersom hon var upptagen i sin glada bröllopsbubbla, men hon visste bättre än att underskatta Hailey.

Hon berättade allt som hänt på jobbet, hur hon sa upp sig och hur hon tillbringat resten av dagen gråtande i sin bil.

"Äntligen!" utbrast Hailey, "jag har väntat på att du skulle ta ditt förnuft till fånga och sluta jobba för den där hemska kvinnan."

Paige stannade upp mitt i en snyftning och bara stirrade på sin vän. "Har du det? Men varför har du inte sagt något?"

"Åh, öh, jag är inte säker. Jag antar att jag trodde att du inte skulle gilla att jag sa något, eftersom du verkade tycka om jobbet

när hon inte var där." Hailey var synbart nervös nu.

"Åh, ja, jag gillade det verkligen. Men du kunde ändå ha sagt något. Du ska ju vara min bästa vän och se till mitt bästa, som när jag föreslog att du inte skulle gå på en andra dejt med just den där killen," sa Paige och blinkade till sin vän för att lätta på spänningen.

"Åh, men det var bara för att du ville att jag skulle dejta Michael och du visste att han hade funderat på att bjuda ut mig."

"Ja, och? Menar du att anledningen till att du inte sa åt mig att sluta var att du visste att jag inte hade några andra arbetsmöjligheter där ute? Inga andra jobb som skulle vilja ha mig?" retades Paige.

"Tja, kanske," retades Hailey tillbaka innan hon blev allvarlig, "jag vill verkligen ditt bästa, men jag visste att du älskade vad du fick göra på det där jobbet, och jag trodde typ att du skulle överleva den där gamla ormen och ta över som föreståndare, men jag gillade inte heller riktigt tanken på att du skulle vara där i 3 år till. Speciellt inte efter att hon började trappa upp misshandeln. Så ja, jag är glad att du slutade, men jag är ledsen att det betyder att du inte har något jobb längre." Hailey kramade Paige hårt och släppte inte taget förrän Paige klappade på henne av brist på luft.

Tjejerna gick tillbaka upp till lägenheten och tillbringade halva natten med att prata om det stundande bröllopet och alla fester som de ville hinna med innan den stora dagen.

Nästa morgon stormade Hailey in i Paiges rum och hoppade upphetsat upp på hennes säng.

"Vad är det?" frågade Paige yrvaket.

"Vet du vad som skulle vara riktigt kul?" frågade Hailey ivrigt.

"Nej, vadå?" Paige gav henne en misstänksam blick.

"Tänk om vi tog med bröllopsföljet till en stuga för en långhelg, där vi åtta kan umgås, ha kul och lära känna varandra bättre?"

"Wow, jag älskar den idén! Vi kör på den!" sa Paige upphetsat.

Snökaos

När Snö Inte Är Det Enda Som Bygger Upp!

Ann-Sofi K. Johnson

Hela boken finns här:

fikatimebooks.com/snokaos/

FikaTimeBooks.com — Hands in the earth, eyes on Heaven.
fikatimebooks.com